

'Als moeder ben ik behoorlijk atypisch'

Van een schattig meisje veranderde ze in een heftige puber die zich door niets en niemand liet weerhouden. Diezelfde heftigheid zag ze terug bij haar jongste dochter. SP-fractievoorzitter **Agnes Kant**: 'Ik heb me toen even heel erg zorgen gemaakt. Maar de puberteit gaat weer over. Dat had ik toch moeten weten!'

Tekst: **Anouk Horsthuis** | Fotografie: **Govert de Roos**

Mijn moeder begon met werken toen ik naar school ging. Later ging ze weer opnieuw studeren: aardrijkskunde. Ze werd uiteindelijk directrice van een Dagschool voor Volwassenen, de vroegere moedermavo. Dat was voor die tijd redelijk ongebruikelijk, hoewel mijn moeder niet vond dat ze iets bijzonders deed. Ze was absoluut niet activistisch. Het tekent de manier waarop mijn ouders in het leven stonden. Ze waren geen van beiden praters, maar doeners. Hun normen en waarden leefden ze ons voor.

Bij ons thuis was er altijd wel wat loos. Met mijn oudere zus, mijn twee oudere broers, met mij of met de vele dieren die we hadden, waaronder schapen en paarden. Volgens de overlevering was ik temidden van al die drukte een lief meisje met een hoog schattigheidsgehalte, dat het reuze interessant vond als er jongens met brommers langskwamen voor m'n broers of studentenvriendjes voor m'n zus. Maar toen ik eenmaal ging puberen, was het snel gedaan met de schattigheid. Hoewel mijn ouders me behoorlijk vrij lieten, was ik evengoed in staat het bloed onder hun nagels vandaan te halen. Het was volslagen zinloos mij te vertellen hoe laat ik thuis moest zijn. Om me überhaupt iets te vertellen. Ik ging m'n eigen gang, krom gewoon uit het raam als ik weg wilde. Een vrij onhoudbare situatie, die gelukkig maar kort duurde.' ►

Agnes Kant (41) is getrouwd met Marc en moeder van twee dochters, Anna (18) en Lisa (16). Sinds 1998 zit ze in de Tweede Kamer voor de SP en in de zomer van 2008 volgde ze Jan Marijnissen op als fractievoorzitter. In de ruim tien jaar die ze in Den Haag actief is, maakte ze vooral naam als specialist op het gebied van de gezondheidszorg. Agnes Kant is dan ook gepromoveerd epidemiologe.

Ongewone taakverdeling

'Als moeder ben ik behoorlijk atypisch, denk ik. Maar dat zullen meer moeders van zichzelf denken, hoewel het er bij mij thuis echt wel heel anders aan toe gaat dan bij de meeste gezinnen. Ik ben sowieso een stuk jonger dan de meeste andere moeders. Ik heb mijn twee dochters gekregen toen ik net afgestudeerd was. Marc en ik wilden een baan en een gezin hoe dan ook combineren, dus waarom wachten? Het ging inderdaad prima toen ik op de universiteit werkte als onderzoekster. Maar toen ik de overstap maakte naar de Haagse politiek, veranderde dat. Vanaf toen kwamen de zorg voor en opvoeding van Anna en Lisa grotendeels op Marc neer. De rollen zijn dus anders verdeeld dan in de meeste gezinnen en ik maak heel andere dingen mee dan de gemiddelde moeder.

Het maakt ook dat ik Marc soms in de wielen rijd bij de opvoeding. Niet omdat ik te beroerd ben om me consequent op te stellen. Ik ben er gewoon niet altijd, waardoor nieuwe regels en afspraken soms aan mij voorbijgaan. Dan is er blijkbaar iets gebeurd, waardoor het voortaan zus of zo moet en dat weet ik dan niet. Natuurlijk had ik het wel kunnen weten en eigenlijk ook moeten weten, maar daarvoor moet je iedere dag alles met elkaar doornemen, en dat past niet bij ons. We zijn niet zulke praters. We nemen de dingen liever zoals ze zijn. Ik ben ook niet iemand die er uitgebreid voor gaat zitten om de opvoeding eens door te nemen. Wat doen we goed en wat doen we niet goed met de kinderen, daar hebben wij het zelden over. Net zoals mijn ouders vast nooit bespraken hoe ze het met ons zouden doen.'

Spontaan dingen doen

'Niet dat er geen contact is, trouwens. We hebben het echt wel over dingen, maar

meer als het toevallig zo uitkomt. En dat is iets heel anders dan gestructureerd overleggen. Met mij valt er namelijk ook niet zoveel 'structureel' te overleggen. Ik ben meer van de spontaniteit. Ook in de dingen die we doen. Ineens kan ik roepen: "Wat zullen we voor leukes gaan doen?" Negen van de tien keer gaan we dan trouwens shoppen. Twee meiden, hè? Ik kan wel zeggen: "Kom, we gaan naar het museum", maar dan krijg ik ze echt niet mee. Dat is ook weer het leuke van jong kinde-

haar houding. Wat als ze haar hele leven haar kop in het zand blijft steken als het tegenzit? Gelukkig is ze al weer helemaal bijgedraaid. Met dank aan het besef dat nog een keer blijven zitten echt niet leuk is. Maar natuurlijk ook omdat die puberteit gelukkig weer overgaat. Dat had ik zelf toch moeten weten!'

Spannende fase

'Wat ik hoop, is dat ze allebei iets zullen vinden, waar ze helemaal voor willen

'We zijn niet zulke praters. We nemen de dingen liever zoals ze zijn'

ren krijgen; dat er veel dingen zijn die je allemaal leuk vindt. Marc is baritonsaxofonist en speelt in een aantal bands en dat is feest voor mij en de meiden. En afgelopen zomer was ik gevraagd iets politieks te doen op Lowlands, en ja, dan willen Anna en Lisa ook wel mee hoor!'

Familietrekjes

'Onze dochters lijken in bepaalde opzichten allebei wel op mij. De oudste is net zo ondernemend als ik en de jongste bleek al net zo'n heftige puber als ik was. Vorig jaar is het behoorlijk gecrasht, wat overigens ook wel een beetje onze eigen schuld was. Wij hechten eraan dat ze hun best doen op school en toen haar cijfers steeds slechter werden, probeerde ze dat voor ons verborgen te houden waarover wij vervolgens weer heel boos werden. Ik heb me toen even heel erg zorgen gemaakt. Niet over school, want een diploma kun je ook later nog halen, maar over

gaan. Wat dat betreft vind ik dit een heel leuke, spannende fase. Mijn man heeft zijn muziek, ik heb de SP, wat zullen zij vinden? En ik hoop ook dat ze de liefde van hun leven vinden, hoewel ik daarin ook weer gruwelijk nuchter ben. Al die mensen die zo ontzettend veel van elkaar en van het leven verwachten. Dan hebben ze een partner, een kind en een baan en dan gaan ze scheiden. Dan is het ineens "op." Dan denk ik: mens, doe toch normaal, wat verwacht je nou eigenlijk? Het ultieme geluk? Geweldig voor allen die het vinden. Maar een ramp voor wie er eeuwig naar blijft zoeken. Wat is er mis mee om het simpelweg goed te hebben met elkaar? Dat is óók liefde.'

De pil

'Een paar jaar geleden heb ik trouwens ontzettend gelachen om mijn dochter. Ik vroeg haar of ze niet eens aan de pil moest en toen zei ze: "Wat ben jij een rare moeder, zeg! Ik mag niet roken, ik mag niet drinken, maar ik móet neuken!" Ik kwam niet meer bij! Ja, ik vind de fase waarin ze nu zitten de leukste fase.

Hoewel... de oudste gaat over niet al te lange tijd waarschijnlijk het huis uit en daar zie ik dan weer enorm tegenop. Daar ben ik echt nog véél te jong voor.' ●

Agnes Kant als kind

Muziek: 'Ska, Punk en natuurlijk Nederpop.' **Boek:** 'Alleen op de wereld heb ik verslonden, maar toen was ik nog heel jong.' **Film:** 'Soldaat van Oranje.' **Leukste schoolvak:** 'Duits.'

Vriendengroep: 'Ik had niet echt een vaste vriendengroep, wel een echte jeugdvriendin:

Moniek. **Droom:** 'Topsporter of zangeres worden.'